ապա Փէնէզկերտի կամ Փանաւազկերտի վտակը, որ բղխում է Եասամալ եւ Թոփ-Եօլու լէ-ից, որոնք Օլթի եւ Արտանուշ գաւառի ջրաժան գիծն են կազմում: Փանազկերտ վտակը ընդունում է Գերմուջէքի լեռ.

ջում էին, որ տեղակալութիւնը-Լուսաւորչի աթոռի յաջորդութիւնը իրենց տոհմին յանձնեն, Հայ ժողովուրդն ամբողջովին անձնատուր լինի միայն Լուսաւորչի Պահլաւ յաջորդին, քանի որ նրանք՝ Ալի-Ֆաթիմի ժառանգների նման նախասահմանութիւնից որոշած էին Հայաստանի հոգեւոր գահը բազմելու եւ կառավարելու: Անշուշտ այս պահանջը հրապարակ չէր գալիս, քանի որ դեռ վաղ՝ Սահակի ժամանակ արդէն Լուսաւորչի տոհմը սպառուած էր եւ վերջին Պահլաւները ներկարարի պղնձի մէջ գունաւորուած-ինքնակոչ ժառանգորդներ էին Պահլաւունիների գահի: Ահա այս պատճառով այսպիսի յաջորդների տաճարները ծուռ, ոչ թէ թէք էին եւ ժողովուրդը ծուռ տաճար էր կանչում, որից առաջացաւ Թէք-տաճարը կամ Էյրի-քիլիսան:

Պահլաւները, որ Բագրատունիների հետ Անիում էլ էին ապրում, կալուածներ ունէին նոյնպէս Շիրակում: Այսօրուան Էյրի-քիլիսայի մօտ գտնուած Մարմաշգեղի անունը հաստատել են Լենինականի մօտ, 6—7 կիլոմետր դէպի հիւսիս գտնուած Ղանլիճա գեղի վրայ Մարմաշէն են գրել եւ արձանագրել տաճարի հարաւային պատի վրայ, որն ապացոյց է, թէ Մարմաշէնի Պահլաւունիները Շիրակ գաղթել են Ոլթիի Մարմաշ գեղից, որն իր գոյութիւնը պահպանել է մինչեւ այսօր: Ինչպէս երեւում է Պահլաւունի Ղարիբն էլ Բաղդատ, կամ Սամարիա գտնուած ժամանակը Ամէր-ուլ-Մումինինից հրովարտակ է ձեռք բերել Աբու-Ղամր տիտղոսով "լուսան որդիք կամ լուսաւորչական սերունդ", այդ տիտղոսով էլ տաճար է շինել տուել Անիում Աբուղամրենց Ս. Գրիգոր անունով, որ մինչեւ օրս գոյութիւնը պահպանել է: Պահլաւունիները միշտ տքնել են Բագրատունիների ժամանակ եպիսկոպոսապետական գահը տոհմականացնել, բայց միշտ անյաջողութիւն են կրել: